

Sygn. akt VII Ka 397/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

Sędziowie SSO Dariusz Firkowski

SSO Karol Radaszkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale oskarżyciela publicznego- Agnieszki Babel

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 77§2 kks w zw z art. 6§2 kks w zw z art. 9§3 kks, art. 56§4 kks w zw z art. 6§2 kks w zw z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego – Warmińsko-Mazurski Urząd Skarbowy

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 17 lutego 2015r. sygn. akt VII K 679/14

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II.kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. S. (1) oskarżony został o to, że

I.będąc jako Prezes Zarządu osobą odpowiedzialną za obliczanie, pobieranie i terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot w (...) Sp. Z o.o w K. w krótkich odstępach czasu i wykonaniu tego samego zamiaru nie wpłacił w okresie od dnia 21 kwietnia 2011r. do dnia 21 września 2012r. na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w O. podatku dochodowego pobranego od wynagrodzeń wypłaconych zatrudnionym w Spółce pracownikom za marzec 2011 od dnia 21 kwietnia 2011, za kwiecień 2011 od dnia 21 maja 2011, za maj 2011 od dnia 21 czerwca 2011, za czerwiec 2011 od dnia 21 lipca 2011, za lipiec 2011 od dnia 23 sierpnia 2011r, za sierpień 2011 od dnia 21 września 2011r, za listopad 2011r od dnia 21 grudnia 2011, za styczeń 2012r. od dnia 21 lutego 2012r., za luty 2012r. od dnia 21 marca 2012r., za marzec 2012r od dnia 21 kwietnia 2012r, za kwiecień 2012r. od dnia 22 maja 2012r, za maj 2012r. od dnia 21 czerwca 2012r, za czerwiec 2012r od dnia 21 lipca 2012r, za lipiec 2012r od dnia 21 sierpnia 2012r oraz za sierpień 2012r. od dnia 21 września 2012r w łącznej kwocie 71.327,00zł., czym naruszył art. 38 ust.1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010r. Nr 51, poz.307 z późn. zmn.)

- tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 & 2 kks w zw. z art. 6 & 2 kks w zw. z art.9 §3 kks

II. będąc jako Prezes Zarządu osobą odpowiedzialną za terminowe składanie organowi podatkowemu deklaracji podatkowych w (...) Sp. Z o.o w K. oraz (...) Sp. Z o.o w W. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru nie złożył w terminie do (...) Urzędu Skarbowego w O. w imieniu obu reprezentowanych przez siebie Spółek:

-deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7 za lipiec 2012r. od dnia 28 sierpnia 2012r., za sierpień 2012r. od dnia 26 września 2012r., za wrzesień 2012r. od dnia 26 października 2012r., za październik 2012r. od dnia 27 listopada 2012r., za listopad 2012r. od dnia 28 grudnia 2012r., za grudzień 2012r. od dnia 26 stycznia 2013r., za styczeń 2013r. od dnia 26 lutego 2013r., za luty 2013r. od dnia 26 marca 2013r, za marzec 2013r. od dnia 26 kwietnia 2013r., za kwiecień 2013r. od dnia 28 maja 2013r., za maj 2013r. od dnia 26 czerwca 2013r., za czerwiec 2013r. od dnia 27 lipca 2013r. oraz

-zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2012 (CIT-8) obu wymienionych wyżej Spółek od dnia 3 kwietnia 2013r.

-tj. o wykroczenie skarbowe z art. 56 & 4 kks w zw. z art.6 & 2 kks w zw. z art. 9 & 3 kks.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 17 lutego 2015r. w sprawie VIIK 679/14 orzekł :

I.oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I oskarżenia i za to, z mocy art. 77 & 2 kks w zw. z art. 6 & 2 kks w zw. z art. 9 & 3 kks skazał go, zaś na podstawie art. 77 & 7 2 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 zł.;

II. na podstawie art. 69 § 112 kk w zw. z art.70 §1 pkt.2 kk w zw. z art. 20 §2 kks wykonanie kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. I wyroku warunkowo zawiesił na okres 1 roku próby;

III.oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 oskarżenia i za to, z mocy art. 56 §4 kks w zw. z art. 6 §2 kks w zw. z art. 9 §3 kks skazał go, zaś na podstawie art. 56 §3 kks w zw. z art. 56§4 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 800zł;

IV.na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 §1 kks zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążył go opłatą w kwocie 380zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżyciel publiczny -(...) Urząd Skarbowy w O. , zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Wyrokowi temu skarżący zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu M. S. kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 60zł. każda, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 1 roku próby za przestępstwo skarbowe z art. 56 § 4 kks oraz kary grzywny w wysokości 800zł. za wykroczenie skarbowe z art. 56 §4 kks podczas gdy okoliczności sprawy, uprzednia karalność sprawcy, wysoki stopień społecznej szkodliwości dokonanych przez niego czynów, a także wzgląd na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej.

Stawiając ten zarzut oskarżyciel wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonemu M. S. kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 60zł. bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za popełnione przestępstwo skarbowe z art. 77 §2 kks oraz wymierzenie oskarżonemu kary grzywny za popełnione wykroczenie skarbowe w wysokości 1500zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna. Zawarty w niej zarzut jest nietrafny.

Sąd I-szej instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary. Dokonana przez ten Sąd analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione. Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary na wstępie podkreślić należy, iż zarzut ten może być zasadnie podnoszony wówczas, gdy kara i orzeczone środki karne, jakkolwiek pozostające w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględniają w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa (przestępstw), jak i osobowości sprawy, w związku z czym kara jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Wprawdzie niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym, ale z treści art. 438 pkt 4 k.p.k. wynika, że chodzi o niewspółmierność **rażącą**. Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi natomiast wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo (przestępstwa) nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu (czynów) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a nadto celów zapobiegawczych i wychowawczych (vide: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz. pod red. prof., dr hab. Z. Gostyńskiego. Tom II. Dom Wydawniczy ABC 1998 i powołane tam orzeczenia SN).

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że podniesiony w apelacji zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem do przekonania, że Sąd I instancji we właściwy sposób ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary i to swoje stanowisko przekonująco umotywował. Wymierzona oskarżonemu za czyn opisany w pkt. I kara grzywny w wymiarze 50 stawek po 60 zł. jest adekwatna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, a jednocześnie w wystarczającym stopniu realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze stawiane karze przez ustawodawcę.

To, iż przestępstwa polegające na niezłożeniu w terminie deklaracji podatkowych oraz niewpłaceniu organowi podatkowemu podatku dochodowego od wynagrodzeń wypłaconym pracownikom jest zjawiskiem stosunkowo często występującym na terenie właściwości Urzędu Skarbowego w O. (oraz w skali kraju), jest w niniejszej sprawie okolicznością bezsporną, podobnie jak i to, że M. S. w przeszłości wchodził w konflikt z prawem i był karany za przestępstwa karno-skarbowe. Okoliczności te, wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, same w sobie nie dowodzą jednakże, iż kara orzeczonej wobec wymienionemu jest karą rażąco łagodną. Uwadze skarżącego zdaje się bowiem umykać fakt, iż sytuacja majątkowa firmy oskarżonego- oceniana realnie- w okresie objętym zarzutem rzeczywiście była bardzo trudna. Fakt ten, z oczywistych względów, nie może wprawdzie usprawiedliwiać zachowań polegających na naruszeniu prawa, jednakże nie można tracić z pola widzenia również i tego, że ówczesne działania oskarżonego miały na celu utrzymanie działalności spółki a tym samym i miejsc pracy wielu mieszkańców S.. W tym kontekście, jak również jeśli weźmie się pod uwagę to, iż oskarżony uregulował już całą należność publicznoprawną, jaka w związku z występkiem określonym w pkt. I powstała, jak również jeśli uwzględni się fakt, iż oskarżony równocześnie skazany został na grzywnę w kwocie 800 zł. orzeczoną za czyn opisany w pkt. II to stwierdzić należy, iż suma obciążeń finansowych wynikających z przedmiotowego rozstrzygnięcia jest odpowiednio dolegliwa. W odniesieniu do kary grzywny orzeczonej za wykroczenie określone w pkt. II dodatkowo odnotować trzeba, iż kwota 800zł. – w sytuacji, gdy łączny, miesięczny dochód oskarżonego i jego żony wynosi ok. 4.000zł., przy czym mają oni na utrzymaniu troje nastoletnich dzieci- nie jest kwotą rażąco łagodną .

Kara tak orzeczonej – w odniesieniu zarówno do czynu opisanego w pkt. I jak i w pkt. II - w pełni odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk i jest adekwatna do możliwości płatniczych oskarżonego.

Z tych też względów, nie podzielając zarzutu ani wniosku zawartego w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437 & 1 kpk). Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa (art. 636 & 1 kpk).